

gezag, zoodat het in aard gelijk zou te stellen zijn met de macht van de ouders over kinderen, van den staat over onderdanen of van een heer over dienaren. Het kan slechts juridisch genoemd worden, insoverre het recht heeft met tucht op te treden tegenover een plaatselijke kerk als geheel met beroep op het gemeenschappelijk accoord.

Het is dus het gezag der Waarheid, dat sterk is door zedelijk overwicht, het gezag van het Woord Gods, waaraan allen gebonden zijn.

Het schept geen hogere vergaderingen, geen opperbesturen, geen machten, die dwingend gebiedend zich mogen verheffen boven het ambt, dat alleen in de plaatselijke kerk gevonden wordt.

Het is evenwel zoo sterk, dat het vanzelf spreekt, dat elke plaatselijke kerk zich te onderwerpen heeft aan de besluiten der meerdere vergadering, „tenzij, dat het bewezen worde te strijden tegen het Woord Gods“, enz. (art. 31 K.O.)

Handhaving van de zelfstandigheid der plaatselijke kerk tegen machten, die zich aandienen als met heerschappij staande over het ambt, is dus geen independentisme, maar eisch der Heilige Schrift en noodzakelijke voorwaarde voor de goede ontwikkeling van het kerkelijke leven.

J. S. POST.

Wereldgelijkvormige oratorie.

In een onzer dagbladen kwam de volgende advertentie voor:

Groote Openbare Getuigenisavond.

Alle geloovigen uit alle kerken worden uitgenodigd tot een Gemeenschappelijke Samenkomst tegen twijfel en ongelooft, D.V. op Donderdag 21 Juli, in de Nieuwe Kerk (Groenmarkt), Middelburg, waar Prof. G. Wisse een

Openbare Tijdrede

zal houden over: „Heeft Jezus ooit geleefd, en is Hij de wereldverlosser?“

Toegang en plaatsen vrij.

Opening deuren 7.30. Aanvang 8 uur.

HET COMITÉ.

Ik kan niet nalaten eenige commentaren te geven op deze advertentie, tot een getuigenis tegen den geest, die uit dit alles spreekt.

1. Ik dacht, dat de „gemeenschappelijke samenkomsten“ van de geloovigen onder de bediening van het Woord en de Sacramenten in de kerk de krachtige van God geordeneerde openbare getuigenis tegen twijfel en ongelooft waren.

2. De „geloovigen uit alle kerken“, laten hier de kerk min of meer buiten het geding en laten de zonde van dat kerkelijk leven, dat door nietigheden en schijnredenen de gedeeldheid noodzakelijk maakt, stiltejes onbesproken om eens tezamen een interkerkelijke samenkomst van geloovigen te houden tegen „twijfel en ongelooft“.

3. Het gaat daarbij natuurlijk niet over dien twijfel en dat ongelooft in de kerk, waardoor de geloovigen uiteengeslagen zijn. Wanneer op de basis van de oprechte geloofsgeloofzaamheid aan het Woord van den Koning der Kerk daárover eens gesproken werd (s.v.p. zonder sensatie), dan zouden „ongelooft“ en „twijfel“ ongetwijfeld in levenden lijve op deze vergadering protesteeren. En „kleingelooft“ zou zuchten over dat onbroederlijk getwist. Dat zou geen „Tijdrede“ zijn naar den smaak van deze „geloovigen van alle kerken“!

4. Het zal er nu veel „stichtelijker“ toegaan, want voor deze „geloovigen“ uit alle kerken zal de oratorische vraag besproken worden: Heeft Jezus ooit geleefd? Zulver oratorisch voor al deze geloovigen, die de kerk zullen bezetten. Want niemand ontkent de vraag.

5. Deze titel is beleedigend voor den Heer der Kerk. Zooals 'beleedigend zou zijn, als ik annonceerde, dat ik een lezing wilde houden in Amsterdam of Driebergen met als titel de sensationele oratorische vraag: Heeft Prof. Wisse ooit geleefd?

6. Deze oratorische vraagstelling gaat uit van deze moderne methode, dat eerst het vraagteken gezet wordt achter de heiligste dingen, waarop dan de Rede (Tijdrede) van des sprekers rede (redeneering) al of niet met teksten als „bewijsplaatsen“, de heiligheden Gods zal bewijzen, tot stichtelijk vermaak der geliefde „hoorders“ en „hoorderessen“, die in de kerk broeders en zusters heeten.

7. Een eenvoudige bediening des Woords door de ambten in de kerk en een eenvoudige stille kring van geloovigen rondom de Avondmaalstafel is een krachtig openbaar getuigenis, zonder sensatie, zonder oratoria en tegelijk zeer welsprekend, voor de geheele wereld, dat onze Heere Jezus leeft en dat Hij komen zal op de wolken.

Daár worden twijfel en ongelooft in de harten der geloovigen bestreden met het zwaard des Geestes en niet door „Openbare Tijdrede“.

8. De kerk heeft ook roeping om aan de ongelooftige wereld de hoodschap van den komenden Christus te brengen. Zij roepe deze menschen tot de snavvergadering der gemeente en zoek ze op in heggen en stegen. Maar nimmer spreke de kerk daarbij de taal der spotters door de vraag te stellen: Is er wel „een“ God, heeft Jezus wel ooit geleefd... en dergelijke, om dan te gaan beredeneeren dat er „een“ God is en dat er eens een Jezus heeft geleefd.

Als de dwaas zegt, daar is geen God, dan gaat de Schrift niet beredeneeren: daar is wel „een“ God.

9. Deze sensationele vraagstelling is wereldgelijkvormig. Zooals de geheele advertentie iets wereldgelijkvormigs heeft.

A. Janse.

GEESTELIJKE ADVIEZEN

(Alle inzendingen, deze rubriek betreffende, aan Ds D. van Dijk, Akkerstraat 26, Groningen.)

Onnoodige zorg.

Van een zuster, een blijde moeder van kinderen, kreeg ik een vraag over Mattheüs 24:19, waar staat: „Maar wee den bevruchten en den zoogenden vrouwen in die dagen“.

De moeilijkheid, waarvoor zij zich bij dit woord geplaatst zag, was deze: „beteekent dit woord des Heilands enkel, dat vrouwen die in genoemde omstandigheden verkeerden, het in de dagen, waarover Jezus spreekt, moeilijk zullen hebben; of ligt er in deze uitspraak des Zaligmakers een veroordeeling van het bevrucht en zoogende zijn; alsof de Heiland zou willen zeggen: „wee den vrouwen, die ik in zulk een toestand zou aantreffen“.

Wanneer het laatste waar was, zou daarin een aansporing liggen om ongetrouwd te blijven. Zoo heeft ook deze zuster het gevoeld, blijkens haar mededeeling, dat zij reeds in haar verlovingstijd zich met deze zaak heeft beziggehouden.

Ik kan mij wel voorstellen, dat er jonge menschen zijn, die in den rijkdom en in de blijde levensverwachting van hun verlovingstijd, door een woord als het hier besprokene, eenige moeite hebben. „Zou ik, zou ik dan dien rijkdom, dien ik mij voorstel, wel mogen grijpen, zou ik misschien van al die weelde, om 's Heeren wil, ook afstand moeten doen?“

Dat is de vraag, die dan in het hart rijst en de consciëntie verschrikt.

Toch berust die vrees op een misverstand.

De Heiland spreekt in dit gedeelte van Mattheüs en in de overeenkomstige plaatsen van Markus en Lukas over, wat wij noemen, de laatste dingen.

Hij doet dat zóó, dat Hij daarbij eerst het oog heeft op wat er gebeuren zal bij de verwoesting van Jeruzalem; maar de val en verwoesting van Jeruzalem is schaduw van — en inleiding tot het oordeel, dat zich in den loop der Nieuwe Bedeeeling gestadig volrekt en zijn afsluiting vindt ten jongsten dage.

Dat oordeel verderft ieder, die den Christus verwerpt. Behoudenis is er alléén voor hen, die zich losmaken van de „Christusverwerpers“.

Het wegvluichten uit Jeruzalem, de stad, die Christus verworpen heeft, geeft behoud in den tijd, waarin de heilige stad zal worden vernield; en die vlucht uit Jeruzalem beeldt af het geestelijk uitgaan uit de wereld, die van den Gezalfde Gods niet wil weten.

Dat zich losmaken van allen, die den Christus verwerpen, is voor alle menschen niet even gemakkelijk.

Zoo is het bij de vlucht uit Jeruzalem ook reeds.

Bevruchte en zoogende vrouwen zullen het bij die vlucht veel moeilijker hebben, dan een jong meisje, dat alleen voor zichzelf heeft te zorgen en als een hinde kan weggijlen.

Maar, in anderen zin, geldt dat de eeuwen door.

In de verschrikkingen, die God over de aarde zal laten gaan en die hun hoogtepunt krijgen naar het einde toe, schijnt telkens de veiligste plaats te zijn aan de zijde van de vijanden van Christus. Zij zijn de machtigsten. Niet zelden zelfs brengen zij de gemeente in de moeite, onder den druk. Het zijn immers ook vervolgingen om Christus' wil, die tot de teekenen van Christus' wederkomst behoren. Toch is de ware veiligheid alléén daar, waar wij ons uit den greep der wereld hebben losgemaakt.

En nu is het voor de hand liggend, dat naarmate wij meer in dit leven hebben, het moeilijker wordt om den schijnbaar gevaarlijken stap te doen, waarmee wij ons van de wereld losmaken.

Niet het minst geldt dat voor het bezit van kinderen.

Denk maar eens aan dagen van vervolging, van revolutie; wat lijdt een moeder van kinderen dan niet veel meer, dan een mensch, die alléén op de wereld staat. In dien zin blijft het gelden: „wee den bevruchten en den zoogenden vrouwen“.

Maar, daarin ligt niet de minste veroordeeling van zulk een „staat“, alsof daarin iets zondigs school.

Wel zegt de Heiland, dat de menschen in de dagen van den Zoon des menschen zullen zijn, zooals zij waren in de dagen van Noach: „trouwende en ten huwelijk uitgevende“. Maar daarmee veroordeelt Hij niet het trouwen en ten huwelijk geven. Als dat zoo was, zou Hij immers ook het eten en drinken veroordeelen, waarover Hij in dit zelfde vers spreekt.

Neen, het zondige van de menschen in de laatste dagen zal niet zijn, dat zij trouwen en ten huwelijk uitgeven, maar dat zij deze dingen doen, niet in gehoorzaamheid aan den Heere, zoodat zij ook daarin Hem dienen, maar in gehoorzaamheid aan hun lust.

Dat is zonde.

Nooit behoeft iemand dus te denken: „zou ik

wel mogen trouwen, kinderen krijgen en groot brengen?“

Zeker, wie dat doet, moet er op rekenen, dat zijn leven daardoor héél zwaar kan worden.

Maar dat mag hem daarvan niet terughouden. Trouwende in den Heere, moet ons huwelijksleven zijn een daad van gehoorzaamheid, waardoor wij willen meebouwen aan Zijn Kerk en waarbij wij om de eere, die er ligt in dat „medearbeider Gods zijn“, gaarne willen dragen het kruis, dat daaraan kan zijn verbonden.

Nog eens, nooit mag dit woord des Heilands onze consciëntie verontrusten bij onze gedachte aan, ons verlangen naar het huwelijk.

Wel moet het ons een prikkel zijn, om in deze dingen heilig te wandelen, alléén in den Heere te trouwen; ook ons huwelijksleven te zien als verbondsghehoorzaamheid. Anders zou de last van het huwelijk oorzaak kunnen worden, dat wij niet zochten te ontkomen aan den greep der vijanden, om onder te gaan met het ongehoorzame Jeruzalem in het vuur des verderfs.

D. v. D.

UIT DE HISTORIE

Dr A. Kuyper Sr over de bevoegdheid der meerdere vergaderingen.

VI. (Slot.)

Het hoeft na het voorgaande geen vraag meer te wezen hoe Dr Kuyper oordeelt over het schorsen of afzetten van een of meer kerkeraadsleden of zelfs van een ganschen Kerkeraad door een classis. Dit is lijnrecht in strijd met de opvatting van de macht der meerdere vergaderingen, zooals die door Kuyper werd gezien.

Ten overvloede evenwel heeft Dr Kuyper zich over dit punt duidelijk uitgesproken.

En wel naar aanleiding van een „mooi“ geval. Zooals men weet beschouwden de doleerende kerken zich als de eigenlijke Gereformeerde Kerk in het dorp of de stad, waar ze waren. Van het vormen van een „nieuwe“ kerk wilden ze niets weten. Aan „afscheiding“ dachten ze niet. Als ergens een Doleerende Kerk was ontstaan dan heette de „Hervormde Kerk“ daar ter plaatse de „Synodale Tegenkerk“ of de „Synodale Genootschapskerk“. Men was toen nog in den ernstigen tijd waarin men „kerken“ bij hun waren naam durfde te noemen.

De Doleerende Kerken uit één streek kwamen weer samen in classicale vergadering en die beschouwde zich op haar beurt weer als de eigenlijke, de eenige classis in die omgeving. Binnen het ressort van zoo'n (doleerende) classis waren dan voor alles plaatsen waar de kerk reeds tot reformatie gekomen was, maar er waren natuurlijk ook nog plaatsen waar van „reformatie der kerk“ nog geen sprake was.

Meestal bleef die reformatie achterwege, omdat de (aan de Synodale hiërarchie gehoorzame) Kerkeraad van zoo'n reformatie niets wilde weten. En zoo moest wel, juist als men ernst maakte met de idee der doleantie, de vraag opkomen of een (doleerende) classis geen taak had t.o.v. die ongehoorzame en ontrouwe Kerkeraden. Nader: of zoo'n classis zulke kerkeraden niet schorsen of afzetten moest.

Die vraag kwam nog scherper te staan, omdat de classicale besturen in de Genootschapskerk zeer haastig waren met het schorsen en afzetten der trouwe kerkeraadsleden! Men denke maar aan het conflict te Amsterdam!

Het is daarom geen wonder, dat Dr Kuyper in „De Heraut“ van 26 Febr. 1888 (No. 531) een op deze zaak doelende vraag te beantwoorden kreeg.

Men leze:

„Een inzender vraagt ons het volgende:

Is het niet af te keuren, dat — nu er Geref. classes zijn — kerkeraden eenvoudig „naar het ambt der geloovigen“ worden opzijde gezet door gemeentelieden, zonder uitspraak der (wel huns inziens niet, maar voor de opzijdezettenden tenminste wél wettige) classes, waarvan hun kerken deel uitmaken?“

Ons dunkt, het antwoord op deze vraag kan op afdoende wijze gegeven.

Uitgangspunt bij deze phase van den kerkelijken strijd is, dat de Hiërarchie weigert recht te doen en op geenerlei wijze gezind is de soevereiniteit van Christus te erkennen.

Uit dien hoofde en op dien grond heeft de actie plaats niet bij de Synode, noch ook bij de classes, maar alléén bij de kerkeraden, die buiten alle hiërarchie als kerkbesturen toch bestaan.

Dientengevolge kan van aanzoek bij een Classikaal Bestuur om tot Reformatie over te gaan, geen sprake meer wezen.

Die phase is er geweest, maar liep ten einde.

Het Amsterdamsche proces is juist gevoerd met de bedoeling, om aan de Hoogere Besturen de gelegenheid te bieden zich principieel in alle instantiën uit te spreken.

Dat is geschied.

En tot in revisie heeft de Synode toen zoo principieel mogelijk uitgesproken, dat zij geen actie op grond van Gods Woord of de eere van onzen Koning tegen haar aangematigd gezag duld.

Deze te zijn.

Dr Kuyper bedoelde bestuiter hand op een het amb wilden dolen zoo'n cl De vra aan. En

„De i vraag antwoor Hij

Zee De l blad ne

Blijke meerde kale rende waarom kerkerad dat g

De v de wel vraag, en zult woordin deze:

Moet alle aan door de der „d inziens met het kerkerad tot dat maand, en heeft

Men Daar een Sy zijn vi

Beter de optm een bep buite

Ook raad al Voor

niet zij or de i

Dat is De S afzetten let dit.

Niet e En da raad als de geho H.

1) Onde

BUY

De s

We he van het poogde

Chr. Ge spreken de Gere

responde zoo vras

correspo kerkenri resseeri

en ande Jarenl

doelen a onze his

wat des rianen.

smelten later be

Kerk. D Beuker,

Kerk w Dr Beuk

een der zijds, dal

dat die v erwten i

er aanwi voorgest Eede ve

metsela den looj non-acti verontru gezang. l